

Eszteró István

Sarc poetica

*„ahol már az egyértelműt is
megkérdőjelezi az intelligens ember”*

(G. Orwell)

*Írj csak, kor és rímhívó
vazallusa, költő,
való velő érmeit
hamisítva költő*

*törleszteni sarcokat
levegőért, kosztért,
mit kamerán kukkoló
tollszín szerint oszt szét,*

*sejted vagy nem, agysejtig
cenzor testületek
vonnak keresztkérdésre
idegfeszületet,*

*koponyaúr se saját,
bólogató bronzfej,
gondolkodni bűn, halál,
gondolta már Orwell,*

*programozott képzelet,
Júdás, Péter, másik
elárul és letagad
meghasonulásig,*

*korhübéres áramlat
babérkoszorúja
legyezgeti tudatod
lelket agyonszúrva,*

*míg ajakra alvad száz
kimondatlan igéd,
amely DNS szerint
valóban a tiéd.*

Prima primissima

*Cseng-bong a fül, ha Jézus hív
reményderűre rábeszélőn
a világmindenségben prima
vezeték nélküli távbeszélőn,*

*néhány másodpercig szólít,
spirális zúrbe gabalyodott híve,
mindenható kegyelmi hahóval
görbült tereket kiegyenesítve.*

*A hagymaréteges Földgolyó
ízét ízlelted, színét, illatát,
hamvas gyümölcsöt hozhat még
gyerekkorodban hagyott szilvafád,*

*de útszéli vadalma vulgáris
haraggal harapdál ízlelőbimbót,
hosszúsági, szélességi körként
kigyóznak fondor Föld körüli kígyók,*

*ősrégi ösztön ősrobbanásától
keresztül-kasul Káin és Ábel
örökbe hagyott szembenállásán át
hajszáleres hajlamig fut kábel,*

*behálózhatja szürkeállományod,
egymásnak rontó érvek, ellenérvek
készülnek szomszédos agyféltekéken
önpusztító, önjáró lövedéknek.*

*Ha cseng a fül, végigfut idegen
vezeték nélküli igéje,
még hallod, hogy ő hallja, hogy te hallod
visszhangzani szívhangod szívére,*

*pár másodpercig szólít, hívogat,
spirális úrbe hallgatkozó híve,
csontüregig ható hangzatával
homlokredőid kiegyenesítve.*

A vágy villamosságán

*Ígérj szépet hamar szép kor,
suhanó járművet simítva
zöldjük után futó lombok
vágynak tavaszukba vissza,*

*míg kibillent egy hirtelen fék,
s helyét átadni fölszökik
tűztűnemény, bár sanda mód
cserkészted imént köldökig,*

*lerogyansz, haj, villamoson
felkínált villamosságba
három- vagy négyezer volton
kamasz nyarakig leégve,*

*szemed kipattan, ne mereszd,
orr, száj, mosoly büve vakon,
arctalanul fintorog már
betört üvegű ablakon.*

*De mégis jó, szívritmusra
lűktet a sín lankadatlan,
megtartani fékre bukót
vágykerekű versszakaszban,*

*ígérj szépet színlelt szép kor,
suhanó évszakra bólíntva
hátrafelé húzó lombok
múlnak avarukba vissza.*

Fiatal vének indulója

*Vaksi, süket, kemény világ,
ifjú volt, ma se hall, se lát,*

*szájában, mint csecsemőnek,
tejfog helyén új nem nőhet,*

*akár félrevert harangszó,
a hang apadva patakzó,*

*íriszen szétfolyt szivárvány
könnyeső mosta kiáltvány...*

*De ha kedved dűnét szelvén
vénség tevéjén még nem vén,*

*oázisig dioptrián
nyílik előtted útirány,*

*ha kard rövid, egy lépéssel
toldd meg, légy zászlós részvétel,*

*új pró tézis, jó protézis
váltót megváltó poézis,*

*csonka verslábat egy másik
egészítsen, mi nem vásik,*

*ha fülbe, ínyre, csípőbe
Űr áldásával csípődne,*

*aki ételt, italt adott
az embernek itt és amott,*

*Beethoven szimfóniákat
nagyothalló glóriázhat,*

*süketnéma, vaksi világ
visszhangozza, legyen világ!*

Bözödi Madonna, 1942